

Издази Недјељом.
 Цијена:
 За ЦРНУ ГОРУ и АУ-
 СТРО-УГАРСКУ (с БОС-
 НОМ и ХЕРЦЕГОВИНОМ)
 на годину 6 ф., на по год.
 3 ф., на четврт године 1 ф.
 и 50 новчића.
 За све остале земље у
 ЈЕВРОПИ и АМЕРИЦИ: на
 годину 20 франака, на по
 године 10 франака, на чет-
 врт године 5 франака.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Прегледна шаље се у
 плаћеним писмима неоп-
 средно администрацији „Гл.
 Црногорца“ на Цетиње, а
 може се и картом унут-
 ршњом на пошту у Котор.
 Доноси пиљу се уредниш-
 тву. Рукописи се не враћају.

За оглаше плаћа се од
 реда 5 новчића. За оглаше веће
 и на дуже вријеме миље.

ПРОГЛАС НАРОДУ ЦРНОГОРСКОМ.

Полазим данас, у име Божје, на пут у иностранство. За вријеме Мога одсуства заступаће Ме у свијема правима Владалачким Њено Височанство Књагиња Милена.

Препоручујем Црну Гору и Себе окриљу Свемогућег.

ЦЕТИЊЕ, 1. Јануара 1886.

НИКОЛА.

ЦЕТИЊЕ, 4 јануара.

Његово Височанство Књаз, наш Премилостиви Господар, пошао је лицем на Нову Годину са Цетиња на пут у иностранство, гдје се намјерава њеко вријеме задржавати.

Вазда руковођен будном пажњом за интересе своје земље и свога народа, не полази наш Узвишени Владалац на тај пут, да се за њеко вријеме уклопи тешкоме бремену владалачких брига, него што је на дугачком путу свога очинског старања за благо и свеколики напредак Црне Горе опазно читав ред потреба, које ваља што прије подмирити, ако се хоће да Црна Гора буде не само јака и виђена јунаштво својих синова него и поштована и уважена као тврда узданица доброга реда и напредног развитка међу државама Балканскога полуострва.

Благодарећи мудрој управи владе Његовога Височанства Књаза, Црна Гора могла је провести неколико година мира и за то вријеме све силе своје посветити унутрашњем оснажењу свом. И у напредак Црна Гора не види потребе да скреће с пута мирнога развитка. Наслоњена на добре пријатеље, у миру и љубави са сусједима својим, обезбјеђена у унутрашњем и спољашњем положају свом, Црна Гора може се у толико спокојније предавати дјелима мира, што је посве спремна и за све неприлике, које билута времена могла нанијети на њу.

Вјерна стародавним традицијама својим Црна Гора има вазда пред очима велике циљеве своје народне вјере. Али она зна, да се ти циљеви не постизавају обманом и тренутним заносом у невријеме, него мучним и крвавим радом кроз вјекове, мудрошћу и разумним његовањем снаге народне кроз многе десетине година.

За непредвиђене случајеве, који махом могу довести у питање опстанак земље, састарано је у Црној Гори доволно, благодарећи очинској брзи Његовога Височанства Књаза, Црна Гора

не лије топове, али их она има довољно и без топовинаца. Она је за њих крв своју пролила. Што други за новце купују, то Црногорци крвљу исплаћују, скупом истина, али дичном циљеном.

Имамо довољно и пушача и кушача праха и свакоје друге ратне опреме.

Али немамо — добријех плугова и мотика, немамо добријех рала и орала, немамо онјих многобројнијих справа и алата, којима се помажу срећни народи, да дођу до материјалнога благостања, до просвјете и културе.

А нама тога треба данас највише, у ова мирна времена и у мирноме раду нашем.

Тога нам треба при тешкоме и великом задатку, који је влада Његовога Височанства Књаза на себе узела: да од ове сиромашне и у свему оскудне земље постојаним културним радом начини напредну, просвјетну и у свему добро уређену земљу.

Тога ради и предузео је Његово Височанство Књаз ови пут у иностранство, у просвјетљене крајеве запада, најприје у Италију, а за тим у Француску.

То су земље, које се одликују великим напретком својим у пољоделству и индустрији. Тамо се има шта видјети, а нико боље од нашег Узвишенога Господара не познаје потребе своје земље, нарочите особине њене, врлине и склоности свста народа.

Као добри и брижљиви домаћин полази наш Узвишени Господар из своје куће, своје миле Домовине, у туђи велики свијет, да тамо вађе и види, опцијени и одабере што ће ваљати земљи и народу његовом за његов просвјетни и материјални напредак.

Већ је у том погледу у нашој земљи доста урађено за ово неколико мирнијех година. Али све је то још мало према великом назадку, према јаким и неодољивим потребама нашим. То је тек само први почетак, иза ко-

јега тек треба да се настави прави, озбиљни и промишљени рад око материјалног унапређења наше Отаџбине.

Нико није више позван да настави тај рад, да му положи здрави темељ и да му утре најбољи пут, него Онај који је Црну Гору за вријеме воје двадесетчетогодишње владе и проширио и учинио виђеном и признатом државом међу државама јевропским.

Књаз Никола, наш Узвишени Господар, Проширитељ Црне Горе, само шлеђује том позиву своме, кад је ето преглео, да увјенча другу двадесетчетогодишњицу своју плодносим дјелима мира, пиздањем и унутрашњим уређењем миле му Отаџбине, оснажењем унутрашњих извора њене моћи и величине.

На тај пут само благослови народа прате нашег Узвишеног Владалаца и топле молитве Свемогућему, да га вазда одржи здрава и крјенка на срећу Црне Горе и будућности њене.

А Бог ће нам Свемогући удијелити још дуго година мира, да се ово спасоносно дјело под мудријем руковођењем нашег Узвишеног Владалаца на здрави темељ положи.

У то име: Срећан пут нашем Узвишеном Господару!

Телеграми „Гласа Црногорца.“

ПАРИЗ, 27 децембра. Министарство се саставило: Фрејсине председник и министар иностраних дјела, области под заштитом Француске управљаће од сада министар иностраних дјела; услјед проширења радничког питања назваће се министарство трговине: министарство трговине и радиности (ministère du commerce et de l'industrie).

БЕЧ, 31 дец. Говори се да су се велике државе сложиле да пошаљу заједничку ноту Србији, Бугарској и Грчкој, у којој ће искати да се војске разоружају.

МАДРИД, 31 дец. Чета у тврђави св. Јулијану, у Картагени, побунила се вичући: Живјела република! Кад

се војска појавила, побјегоше побуњници к мору.

БИОГРАД, 31 дец. (службено) Преставници великих држава преда су данас влади заједничку ноту, у којој се ниште да се војска разоружа, објављајући да ће Турска послје исто учњети.

БИОГРАД, 3 јануара. Јучер се измјенили заробљеници код Сувог Моста. Било је 2541 Бугар и 1073 Срба.

БЕРЛИН, 3 јан. Цар Гилхелм у својој бесједи којом је отворио пруску скупштину, изјављује да са свима великим државама постоји пријатељство. Цар се узда да ће се мир одржати.

ПАРИЗ, 3 јан. Председник републике, Гриви, потписао је указ, којим се отпушта казна свима, који су од 1870-е год. осуђени због злочина и престапа политичких. Посланица Гривијева изјављује да је републиканска влада једина те може послужити благостању Француске.

ЛОНДОН, 3 јан. „Агенција Волф“ пориче вијест, да су Нијемци заузели оток Самоа.

Политички преглед.

Балканске земље

Србија и Бугарска. — што се види из биоградског брза на челу овога листа, примила је градска влада заједничку ноту већих држава те ниште да Србија разоружа своју војску, у колико је окупу но у обично мирно време проведи демобилизацију је нота јамачно већ предата у Софији и у Атини. Како ће одавати том сложном чину велика, и то ће се скоро разумјети, т преухитрено да се упуштам каква нагађања у том погледу.

Јавља се да је бугарски одредила Гешова да је за ред Шакир наше кога је Поудила да закључи мир са Србијом градска влада је још на ноћноћника у који је др Лондона: сметње Говори јења саста

чује у Бугарској граду, а Бугари опет неће Србима иду на ногу. Ако та вијест има какву основу те ако збиља мјесто састаја буде од толиког значаја, онда се још могу повратити времена карловачког мира, о којима свиједочи она усамљена кула на Дунаву до Карловаца и четри врата на њојзи те су охранила осветљивост погодбе-ника, да не би улегао један прије другог на светиани потпис уговора мира.

Међутим се још појављују разне замјерке с једне и с друге стране као потрагуше утишане зајевине. Срби се туже како су Бугари опустошили Пирот па и звона са црква понијели; а Бугари како су Срби опљачкали видински округ. На пријекор однесе-нијех звопа правдају се Бугари, да је књаз Александар хтио да купи од пиротске општине звоно и да га по-несе за спомен, јер тијем се звоном огласила објава рата бугарској. Про-ћани су одговорили да му не знају лијене, јер то је звоно поклон краљев. Погоде се, да књаз понесе звоно, а општини ће послати новце кад му бу-ду јавила цијену. На пријекор бугар-ски, да су Срби заробили све селаци у видинском округу те су само тако могли саставити толико заробљеника, одговара се из Биограда, да су сви заробљеници били одјевени у војничко рухо бугарско и да су их тако гледали многи страни свиједоци у Биограду и другдје. Софијски дописник пар-иског „Temps“-а побија Србима славу што су заплјенили неколико бугар-ских топова док Бугари нијесу задо-били ниједног српског топа, разлажући, да се то има приписати сувишној лажњи Срба на своје топове, која је била један од узрока српске недаће. Он вели да Бугари зато нијесу могли доћи до српских топова, што су Срби редовно на неколико часова прије свр-петка боја повлачили своје топове из гња, само да не би пали у руке непријатељу, те су тијем бугарском топ-штву много олакшали посао и пре-штили много веће штете у војни-ма.

Неки чешки листови били су допи-јели вијест из Биограда, да су многи тамошњи грађани били наумили походити руског пуномоћника за српско-бугар-ско примирје, бар. Каузбарса, и изја-вити му, да језгра српског народа осуђује братоубилачки рат и да се у срцу слаже само с Русијом, уједно су јављали да је краљ наумио позвати у министарство и г. Ристића. На то по-ручују из Биограда листу пештанске

ЛИСТАК „ГЛАСА ЦРНОГОРЦА“.

НА БАДЊИ ДАН.

Таман старац патакао наочаре, помњиво извлачи неке новине из њога, кад га ја изнебуших са: 'бројо, стрико Паво!

— Бог ти дао добро! одговори он ајући ме мало зачуђен.

И ја се, бога ми, мало снебих. Не од тамјана зананта ме. Учиње се на први мах као да то није онај ашњи стрико, а и соба као да је

Погледах под који се бијељаше орта и још мирисаше од прања, чисто еустезах хоћу ли крвчити јед. Столице наоколо поређане, а ко размакнуте. С краја на крај уфоришно се низ икона. Позна- свијех, почимљући од бога оца, повиједа десним крилом те чете, Јована што држи своју главу у завршује лијево крило, — сви- познајем још од дјетињства, се чине јутрос да су се прео- у свечано рухо. Биће да их је

... истра и оптом ... стаса византиј- ... оклопу, ... ам могао у ... ило, и оно ... њене, те ... Нешто ... маула- ... стрик ... сло-

владе „Budap. Korrespondenz“; да су то све удешене измишљотине.

Из Биограда јављају Кор. бироу да ће ген. Ђ. Хорватовић послјие празника поћи да надгледа сву војску по унутрашњости Србије.

Братском рату као да још није крај. Послије Срба и Бугара завадила се два рођенија брата те су до сад живјела у најбољој слози и љубави: бечка „Преса“ и биоградско „Видело“.

„Преса“ се тужи да је „Видело“ кори, што се она противи промјени владе у Србији.

Из „Виделовог“ чланка о који „Преса“ запише видимо ово мјесто:

„Изјављене листове у нашем сусјед-ству, а нарочито бечку „Пресу“, почиње озбиљно да занима промјена министарства у Србији, која би могла наступити у сли-јед неуспјешног рата са Бугарима. Тим се листовима у главном чини да та промјена кабинета неби била ничим оправдана, јер на крају краја Србија не би била у ста-њу да води данас друштво с пољну поли-тику од оне којој је данашњи кабинет сле-довао. Доиста сасвијем на просто изведено питање! Србија има доста разборитих по-литичких људи који ће, сигурни смо, зна-ти изабрати за своју земљу онај пут у спољној политици, који најбоље одговара интересима српства, али и за нас је, као и за сваку другу државу веома непријатно, да не речемо штетно, кад јој се страни плећу у њене просто унутарње ства-ри“. И т. д.

Прашки „Народни Листи“ допосе садржај писма књазу Александра Н. В. руском Цару. Бугарски књаз увје-рава о својој оданости и захвалности те моли Цара, да дозволи онијем офи-церима те су позвани на бугарске вој-ске, да се опет у њу врну. Књаз не сумња да је Србија наумила обновити рат, за то ће се он користити сада-њим примирјем да попуни и појача бугарску војску, особито топштво. Бугарска сад има 80.000 војске, осим видинскога корпуса, у ком су 15.000, који се може поунити до 20.000. Те тако ће Бугарска према јужној грани-ци Србије имати свега 100.000, док Србија, по мијењу међународне ком-исије, не може сад саставити више од 70.000, јер нишавска војска броји 45.000, а други позив 25.000 вој-ника.

Као што увјерава софијски до-писник „Н. Сл. Пресе“, бугарска је држава врло мало потрошила на овај рат. Сви војници, па и сами офицери, одрекли су се за вријеме рата од сво-је плате те нијесу ништа искали од државе осим хране и одијела. Сву храну, около 3000 возова, народ је бесплатно довозио и даровао војсци.

жено неколико књига, а на сред сто-ла филданић прне каве, из које се дим вијугао кроза сполић сунчанијех зрака што пробише кроз стакла.

Стрико, старац висок, окошт, танк-јех сједијехбркова, са прном капицом на глави, а на капици китица. Ја мислим да сам све казао, јер да је крупнијех јабучи-ца и свијанијех вилица, то се по себи разумије, кад је говор о Приморцу. Стрико се обрађао и преобукао, па изгледа свјезк и чини се за двадесет година млађи.

Не знам за што, али то ми још вишу сјету напесе, те бацих клубук плочке на најдаљу столицу, па турив-ши руке у њево сједош и обориш главу.

— Напала ме чама, стрико, па дођох да ме разговорим. Причај ми што . . . што му драго! . . . рекох ја жалоснијем гласом.

Причеках неколик тренутака, али никаква одговора.

Ја лагано дигох очи са прстију од ногу и поглед ми се сукоби е ње-говим. Али ме не гледаше већ кроза стакла, но бјеше одигао очали, на чело; обрве му се мало набраше на држећи новине у руци, диже се некако свеча-но. И ја се дигох — као јак пред учитељем, кад је овај пједак.

— Зар се тако јутрос горорп, а?... Зар се тако честита данашњи дан, а?... — поче он.

— А, збиља . . . ја п забравих.

Тако је било могуће без икакве муке нехранити около 72.000 војника саку-пљених около Пирота.

Истом листу јављају из Цариг-града да су вел. државе преко својих посланика јавили Порти да се слажу с ријешењем румелијског питања из-ложеном у француској окружници, те иде на лично уједињење. Ових дана је Султан подуже вијећао с вел. Ве-зиром о томе какве би се наредбе послале Маџид-паши. Ријешено је по-тражити од њега извјештај о општем стању Бугарске и о усјеху његових преговора с Књазом Александром. У-вјерава се да је Султан лично пору-чио Маџид-пашу да удеси лични спо-разум између Султана и Књ. Алек-сандра, тако рећи иза леђа Порте.

Међутим се уједињење бугарско све више утврђује. Као што Кор. биро-у јављају из Сриједца (Со-фије) наредно је књаз указом да се бугарски грађански закони уведу у Румелији. — „Ажанс Ава“ јавља да преговори за уједињење наилазе на неке сметње, но те сметње нијесу превелике. Не зна се још ни када ће се састати „собрање“, ни када ће књаз у Пловдив. Румелијски послани-ци изјављују жељу да се скупе у Сриједца.

По вијестима Пол. Кор. из Био-града, позвали су тамошњи заступни-ци вел. држава биограду да похита преговарати мир с Бугарском; и за-ступник Порте пријавио је искање књ. Александра. Уздају се да ће се преговори почети до Василева-дне (још не чусмо ништа. У.).

По сриједачким вијестима истога листа враћа се румелијска војска у Пловдив, па у зимне станове. Пуков-ник Николајев и неки виши офицери састаће се у Пловдиву на вијеће о преустројењу војске. Шакир и Маџид паша даровали су знатне своте за бугарске рањенике.

„Народним листима“ јављају из Беча, да су вел. држане позивили Србију и Бугарску, да се неће допу-стити мијешање других послова са пи-тањем о миру и да су државе про-тивне да се за преговоре о миру иза-бере какво мјесто гдје има страних заступника. Преговори ће почет 15 (2) јануара. Мијатовић је стигао у Беч и одео у Богиневића. Чује се да је Мијатовић предложио за мјесто пре-говорима о миру Видин.

Говори се да ће књаз Алексан-дар поћи прво у Цариград на покло-њење својем сузерену, Султану, па

На здравље ти бадњи дан! — рекох, па се цмокнух с њим, ама бих га ра-дије био угризео у онај стари румени образ.

— Хе, хм! какви су ми данас ови . . . забравља се да је бадњи-дан!

— Опрости, стрико, вјере ти. Не-што сам слаб, зलोвољан . . . сву поћ нијесам спавао . . .

— Да, да, да, зलोвоља, све зло-воља! Потопуле ти лађе! — прекиде ме он и затандрљика звончићем.

Стара Марија ошкрину врата.

— Донеси ми каву! нареди јој он.

Ја хитро скоких и пружих јој руку, честитајући и њој, не би ли га ублажио. Марија му бјеше слухкиња одавна. Бјеше мало млађа од њега, а шира него дуља, са малим, мипијим очницама, које бјеху утопуле у обле јој образе. Него бијаше добро, милостиво чељаде.

То га на мах утоли, те ме лије-по погледа, намакну опет очари, ср-кутну каве и задуби се у своје новине.

Ја опрезно, тихо узданух. Што љу? мислим у себи. Он се не окањује тих проклетих новина, док не до-пре до имена уредникова. А баш да му јутрос стигну! Погледах кроз про-зор. Небо бјеше чисто, сунце је гри-јало као у прољеће, али дуване бје-лоујина и погоњаше таласиће по модрој пучини морској. То ми је вријеме најмрже. Опет апо изађем, па сваки корак: на здравље, на здравље! Рукују се с овцијем, с овијем. Па не би

одма у Петроград да се поклопи за штитнику и сину Ослободиоца бугар-ског народа, Цару Александру III.

Ако се Султан и књаз бугарски не споразумију непосредно о Румелији, говори се о конференцији. Но Русија је, као што изјављује „Journal de St. Pétersbourg“, противна конференцији, ако се не би владе вел. држава прије споразумјеле, јер има жалосна искуства од лондонске конференције о Мисиру и пошљедње цариградске, те налази да би се без предходног споразума велике државе изложиле опадању свог угледа. И мисао о општем гласању, suffrage universel, у Румелији, одбацује Русија, јер би било опасно кад би се тај начин одомаћно за рјешавање по-литичких питања на Балкану.

Турска. „Пол. Кор.-и“ пишу из Цариграда, да има већ 2—3 педјеље како је сва турска војска на окупу. Сад је питање шта ће бити с њом. Искусни људи веле да би било до-вољно ако би се тијем показало вел-ким државама колику вриједност им пријатељство Турске, а мањим бал-канским, колико је још јака. Једина је опасност још од Грчке и војни кругови још ништу да се Грчка конач-но позове да повуче своју војску с границе. И ако имају турске војводе који би радо видјели да се зарати, ипак нико неће моћи пагнати Султана да напушти своју досадашњу мудру политику. Он је за то отпустио Саид-пашу што је овај хтио да зарати и знао је у досадашњој влади утишати подобне покушаје. Према томе може се рећи, да је садашња политика Тур-ске, која је царевину спасла од вели-ке опасности, једино заслуга Султа-нова, а сва се дипломатија слаже у томе, да је Цар овом приликом пока-зао велику вјентину и да је јако по-дигао доста клонули углед Турске. Нико не би могао сметати турској да брани сваку стопу своје земље. Но ако, као што све више постаје вјероватно, и пристане на уједињење Румелије с Бугарском, то неће учинити што мора, но ради политичке користи, што је Султан увјерен, да ће јака Бугарска бити добар кметвеник и помоћи чувати ред и мир на Балкану. За то нема сумње да ће се Турска и на даље држати досадашње политике.

Грчка. Делијанис је 31 дец. (по новом) раслао окружницу за-ступницима Грчке у иностранству, у којој напомиње пређашње окружнице и правилно понашање Грчке услјед савјета великијех држава, те додаје, да би се грчка влада огријешила о своје

на томе остало, но ће требати потанко да казујем кад сам дониао, колико љу се задржати, како је тамо и т. д. — А збиља, не казах ни читаоцима да бјех дошао из Црне Горе, два дана прије, да проведем божић дома.

Еле, не би друге, но сједи гдје сп. Срчући каву заприје му поглед о зеленкасте телуте дивљу књига, на тр-пези, те их лагано извукох испод дру-гијех. Стрико ме погледа преко нови-на и про наочала. „Да, то ми је прек-јуче дошло — рече он — „рекли су ми да треба купити. Ја сам онако прегледао летимце, па да ти право кажем не разумијем ништа. Каква су та слова! Све некакве зарезотине преко њих, некакве канице и шиљчи-ћи над њима! Буди Бог с нама!“

Погрдах шта је, кад ли: „Рјеб-ник hrvatskoga ili srpskoga jezika, на svijet izdaje jugoslavenska akademija znanosti i umjetnosti, obraduje D. Babičić. Тада првом видјех то дјело. От-твориш на првој страни, и измијаш се примједби стриковој, јер збиља нео-бично, особито на први мах. Узех ножић и почех сјећи листове. Кад то сврших, страко тек прочитао прву страну свијех новина и обрће лист. „Боже помози!“ рекох у себи, „и треба ми чекати но још два пута . . . по оволико времена, пак смо готови!“ Узех, обрћем листове рјечника, — двадесет и седам страница сама риеч А. Страхота! као да си у море з нуо. Онда „Аба“, па даље, даље. I

дужности према великим државама и о своју жељу за одржање мира, кад их не би извјестила о опасном положају на сјеверној граници грчкој. Делијане вели да се нада, да ће велике државе при уређењу источних ствари у интересу мира узети у обзир и разматрање животне интересе Грчке и јелинског народа.

Прослава у Берлину.

Из Берлина јављају Кор. бироу 22 дец.:

„Приликом прославе двадесетпетогодишње владавине немачког Цара подијели су на 10 и по часа чланови и рођаци краљевског дома своје честитке. Одмах за тим уљеже изненада и краљ саксонски да лично честита Цару. При свечаној служби божјој били су Цар и царица, чланови и рођаци краљевског дома, страни посланици, ванредни изасланици страних дворова. (За руског цара гр. Адлерберг, за аустријског бар. Колер), остале дипломате, министри и ђенерали. За тим је било велико честитање у бијелој дворани краљ. двора. Царица је сједјела под пријестолним небом, Цар је до ње одстојао до краја. Кад је у реду пролазника наишао кнез Бисмарк, приђе му Цар и пољуби га два пута; исто је тако цар одликовао гр. Молтк. После тога примно је Цар изасланике страних дворова у особитој аудијенцији и примно је писмене честитке њиних владалаца. По улицама и пјачама између краљевског и царског двора слагао се сплан народ поздрављајући одушевљено Цара и царицу. Град је сав свечано окићен и пун веселог народа. Довоз посланика и изасланика у краљевски дворца бјеше врло сјајан. У вечер је било „опште“ дивно освјетљене. При свечаном приказу у опери, гдје бјеху Цар и царица с породицом, краљ саксонски и остали владалачки гости, поздрављен је Цар при доласку и одласку махањем клобука и рубаца и трократним, одушевљеним „хох (живио!)“ Цар је ступио на прозор и поклонно се захваљујући на све стране. Све новине доносе одушевљене поздравне чланке, у којима се слави царев рад у ратно и у мирно доба.“

Француска.

Нова француска влада овако је склоњена; Фрејсине задржао је министарство иностраних дјела; Санди-Карно остаје министар финансија, а Гобле министар просвјете (што, узгред буди речено, неће

ни мало бити по вољи Емилу Золи, чувеном натуралист-романијеру, због познате забране његовог драматичног „Жерминала“); Сарјен, досадашњи министар пошта и телеграфа, прима министарство унутрашњих дјела, у мјесто Ален-Тержеа (та је промјена наишла на свестрано одобрење републиканских листова); министар војни је ђенерал Буланже, министар морнарице Об, министар јавних грађевина Бело, пољске привреде Девел, трговине Локроа, поште и телеграфа Гране. Ова два по шљедња чланови су радикалног клуба.

Париски „Фигаро“ јавља да је у шпанолскијех републиканаца поникао план, да се Француска и Шпанолска сложе у једну вељу републику, којој би се брзо прикључила и Португалска и Италија те би се тако склопила велика републиканска држава под именом „Латинске републике“.

Но за сад је то само скромна жеља.

Инглеска.

У очи Василева требало је, по новинским гласима, да се отвори инглески парламенат, што се јамачно и догодило, и ако нам жица о томе ништа не јавља. Влада Солсберијева одбила је понуду Ираца за споразум, те су тако Ирци упућени само на Гледстона, који ће у том погледу учинети своје предлоге у првијем сједницама, а наговјестиће их приликом расправе о адреси. Вели се да му Ирци неће чинети никакве сметње.

Индијски вице-краљ прогласио је, у име царице индијске Викторије, да је Бирма дио индијског царства. Ипак се у Бирми још није смирило; „црне заставе“ Китајаца узнемирују јако Инглезе.

У прошлу недјељу било је прво вијећање о мисирским реформама у Каиру између Кедива, Дромолда Волфа, и Муктар-паше. Није још ништа ријешено.

Најновије.

Мијатовић је стигао у Биоград и вијећао с Гарашанином и с краљем. Српска влада предлаже за мјесто уговарања мира Букурешт.

Бечки дописник „Дели Телеграфа“ јавља да је вијест о писму књаза Александра рускоме Цару неоснована. Покушаји за измирење књаза бугарског са Царем остали су безуспјешни. Цар се још није смиловао. Ипак дописник вели, да Русија неће сметати бугарском уједињењу, али неће га ни благословити. Дописник завршује свој

допис овим ријечима: „Цар и његови министри знају врло добро, да ће Русија на прољеће морати да се бије. Ако цар Вилхелм буде жив, рата по свој прилици неће бити, по чим он очи склопи, повећаће се опасност стотруко.“

„Будап. Кор.-и“ јављају из Биограда, да краљ полази у понедјељник на дуже вријеме у Пинш.

Порта је за мјесто преговора о миру прво предложила Сриједап, на кад је Србија то одбила, Цариград. Биоградска влада на то изјави да ни на то не може пристати, јер жели неутрално мјесто, а Цариград не може сматрати као таково, што су се 40 батаљона румелијота борили против Србије. Србија би пристала на Беч.

Бечкој „Преси“ јављају из Биограда да су министри Рајовић и Маринковић дали оставку, тобоже због размирице у расправи о стању у земљи и о сазиву скупштине. Ославка Рајовићева уважена је.

Царско-руска академија наука у Петербургу изабрала је Њ. ц. и кр. Височанство Напљедника Ерихерцова Рудолфа за почасног члана.

Највиши суд у Копенхагу потврдио је пресуду против председника народне скупштине (Фолкетинга) Берга, те је овај сад коначно осуђен на шест мјесеца тамнице, што је у јулу 1884 допринио да се при једном политичком скупу у Јитланду начелник полиције силом уклони са говорничке трибуне.

Њеки страни листови не престају доносити вијести, како се Црна Гора њешто спрема и оружја војску те је већ на окупу да креће 45.000 добро наоружаних и сваком спремом снабђених Црногораца. Цијелом свијету који разбира за Црну Гору могло је бити познато да је Црна Гора, од почетка заплета на Балкану, стојала мирно и спокојно у тврдом увјерењу да ће брига сложних царевина и великих држава око одржања општег мира и поретка све сметње савладати те коначно успјети. За то се морадосмо чудом зачудити да су се и озбиљније новине дале завести те доносиле споменуте вијести о њеком оружану и кретању војске у Црној Гори. Ми смо овлашћени да изјавимо, да су те вијести сасвијем измишљене и неосноване.

мало капицу и погледа врх себе на иконе. — Кад бијех дијете радовао сам се празницима, а пошто дозријех оладних као и остали сви.

— Заман, на заман! није од воље стрико данас, не рачи му се да приповиједа! — помислих у себи и већ се накамних да одлазим, а у то он преузе:

— Јесам запамтио баш један. Бјеше то на Смирној, лицем на бадњи дан. Отворио бијех радњу и прихватио нешто. Давно је то било, богме, — прије Кримског рата. У мрак састасмо се нас неколицина у крчми, да проведемо вече. Један од нашијех, њеки Иван Спировић, спорјечка се већше са грчкијем мрнарима. Ми не разумјевасмо ни један грчки, без Ивана. Ријеч по ријеч — док ти се грчки залеће и заману нишем да прободу Ивана озада. Ја, срећом, опазих на вријеме, скочих и ухватих грка за мишицу, тамад кад рт од ниша хаше да му улету међу плећи. Скочише и други, те разоружасмо грка и раздвоисмо их. А сиромас тај Сировић имаше жену и дјecu — ето их, и чиними се и данас су живи.

— Аферим! стрико! рекох му. Видиш, то ти бјеше сретан бадњи дан, јер си добра учинио!

— Бог ми је свједок, дијете, да сам га чинио, колико сам могао! — рече он дирнут, — а награду за то није ми требало тражити, јер сам је налазио у својој души. . . . У Цариграду кад бјех, погубио један Бокељ,

Домаће вијести.

ЦЕТИЊЕ, 4 јануара.

(Из Двора). Његово Височанство Господар и Књаз присио је на Цетиње у очи Василева-дне да дочека нову годину у својој пријестолници. На пола часа пре поноћи сјече Господар са својим гостима за вечеру; уз десно кољено Господару сједно је Цевад-паша, ван дна посланик и пуни моћи министар Њ. Вел. Султана, уз лијево Његово Високопреосвештенство г. митрополит Митрофан, па председник министарства г. Божо Петровић и т. д. Тек што са Зетскога Дома куцну дваасести час и пуче тог оглашујући да наступа нова година, диже се Господар са пуном чашом у руди и наздрави Своме народу желећи да му нова година буде сретна. Напоменути како је прошла година грдно завршила жалосном појавом и коља међу браћом. Исказао је Господар жељу да се таково што више никад не догоди, да они који су браћа и који треба да се сматрају као браћа живе навјек у лијепој братској слози и љубави, а Бог би дао да скоро дође вријеме да се све оне размирице, за које се до сад мислило да се морају пресећи мачем, измире пером и мастилом. Напошљедак изјави Његово Височанство да је наумно кренути на пут да у страном напреднијем свијету проучи прилике које би могле бити Црној Гори од користи за ово дуго вријеме мира које нам, ако Бог да, предстоји. „Живио народ пригорски!“ — „Живио, Господару!“ Кликнуше војводе. „Сретан Ти пут и здраво нам се вратио, а свуда Те пратио божји благослов!“

Г. митрополит Митрофан је за тим наздравио Његовом Височанству Господару и Књазу, правом оцу и ваздашњем брижнику и охранитељу свога народа, желећу му у непрестаном најбољем здрављу најдужи вијек на земљи. У потоњем разговору подјетно је Господар своје госте, како Он за 25 година, од како је Господар Црне Горе, није био више ван Своје државе од свега седам и по мјесеца.

Сјутра, на Василево, било је послје службе божје свечано „молебствије“ за срећна пута Његовог Височанства и за здравље цијеле владалачке породице. После службе похорно је Господар гроб Своје непрекасаој хери, блаженопочивше Књагиње Марије и помолио се Богу на томе светоме мјесту.

Честитање је ишло обичним редом. Прво су се поклонили заступни-

мој комисија, а оста му жена са троје дјеце. Бјеше, јадница, с дјечком дошла о Митрову-дне, те по мужевој погубији оста на сред пута. У отцишту се није могла поврнути, јер јој се једно дијете тешко разболе. Помогати смо је да претури зиму, а на бадњи дан донесох ја њој све што је требало, те проведех божњи с њом и дјечицу.

— Е, стрико, — прокидох на ја — та претежује ону прву. Утјеловити сиротна ја ли самозрала у ове благе дане, то пред богом ваља помисли ма које добро дјело. . .

— Тако је!

— А да, стрико, мени сад паде на ум њешто слична. . . . а ми кул и камо љешнега, нешто што се догодило лани, лицем на давашић дан. А догодило се у нашој јувачкој Црној Гори.

— Слушам те! рече старик радознао.

Ја обрнух њеколика листа реченика, те нађох ријеч: „Бајиде“, па му прочитих: „У наше вријеме у Црној Гори дио племена Цетиња зовусе Бајиде. . . — Тавола! нема више до то! рекох.

— Ама на што то сад зашта си — Чућеш све! одговори, оста вивши књигу.

(Свршиће се.)

сам кад да сваку крупну ријеч прочитам у Г свесци, и ако не оно што се о њој каже. Најзад стрико задрма звоњем.

— Донеси нам — вели Марији — по чашницу ракије, да росу са срца срунимо!

За тијем мигну на књигу, па ме запита: шта ти се чини?

— Како што ми се чини! Ово је славно дјело. То зна цио свијет.

— Ако је славно и слапо је! поче он. Знаш ли ти да свака та књига кошта по три ејорина! То је, мој синко, за богате људе. Нећу више, а дароваћу теби те двије.

Ја бјех упрко претом на ријеч „бадвер“, јер дотле бијех допр'о.

— Дану прочитај ми што! он ће.

Ја прелетих очима низ ријечи под њом, на запех на „бадњак“. Помози боже, ово ће га, ваљда, намамити. Дакле чуј шта овдје пише! „Бадњак, главња што се у очи божјиња ложни на ватру. Акценат остаје без промјене. . .“

— Шта ми ту лјеваш! прекиде ме он. Зар треба казати шта је бадњак, а? А није истина да је главња, а истина је да се налаже на ватру, јер на што ће се друго налагати, а? Чудне ми мудрости!

Ја му не дадох предуштити, по наставих:

„Бадњака морају бити два или три и морају се у очи божјиња (на бадњи дан) осјечти. Бадњаке многи

сијеку прије сунца, посувени их најприје житом и рекавши: добро јутро и честит ти бадњи дан! Обично их сијеку само с једне стране, а с друге се стране удару сјекиром само један пут. . . . и гледају да бадњак падне на исток, а није им мило ако се падајући устави на каквом другом дрвету, као да ће се кућа срећа устави на путу, и т. д. — Прочитах му све што Вук и Милићевић казују о народним обичајима у тој прилици, а што је ту набројено. До душе придах нешто и свога, (што сам дознао у Црној Гори) па то тобоже читих.

Староме се то допаде — то сам видно на лицу — те га заштах: је ли да је лијепо?

— До душе јест! Али да је бадњак главња, то. . . .

— Остави, поче! рекох му, па брзо нађох ријечи: „бадњи дан“ и „бадњи вече“, не ћу ли ти што за њ изабрати. А-ја! не нађох до примјере понајвише из старијех писаца. А како се бјех рашчверлао, а једнако желио да ми он прича заштаху ја њега:

— Ти си, стрико, доста бадњијех дана дочекао и славио их по скеллама од леванта. Дану ми причај који ти је најсретнији био? или, ако ћеш, кога си најбоље запамтио?

— Богме, синко, мање, више, бјеху ми сви горки, као-но ти у туђему свијету. . . . А што? Данас је дан ка' и други дан. . . осим, осим онога што се богу дугује — то рекавши подиже

мало капицу и погледа врх себе на иконе. — Кад бијех дијете радовао сам се празницима, а пошто дозријех оладних као и остали сви.

— Заман, на заман! није од воље стрико данас, не рачи му се да приповиједа! — помислих у себи и већ се накамних да одлазим, а у то он преузе:

— Јесам запамтио баш један. Бјеше то на Смирној, лицем на бадњи дан. Отворио бијех радњу и прихватио нешто. Давно је то било, богме, — прије Кримског рата. У мрак састасмо се нас неколицина у крчми, да проведемо вече. Један од нашијех, њеки Иван Спировић, спорјечка се већше са грчкијем мрнарима. Ми не разумјевасмо ни један грчки, без Ивана. Ријеч по ријеч — док ти се грчки залеће и заману нишем да прободу Ивана озада. Ја, срећом, опазих на вријеме, скочих и ухватих грка за мишицу, тамад кад рт од ниша хаше да му улету међу плећи. Скочише и други, те разоружасмо грка и раздвоисмо их. А сиромас тај Сировић имаше жену и дјecu — ето их, и чиними се и данас су живи.

— Аферим! стрико! рекох му. Видиш, то ти бјеше сретан бадњи дан, јер си добра учинио!

— Бог ми је свједок, дијете, да сам га чинио, колико сам могао! — рече он дирнут, — а награду за то није ми требало тражити, јер сам је налазио у својој души. . . . У Цариграду кад бјех, погубио један Бокељ,

на великијех држава Његовом Височанству, а за тим су приципирани к руди Господаревој главари и виши и нижи чиновници црногорски.

Послије подне на три часа кренуло је Господар, праћен одушевљеним усклицима мноштва бројног искупљеног народа, за Рику, у пратњи г. Божа Петровића, г. војводе Петра Ст. Вукотића, г. министра Радчића, г. Нико Матановића и др.

У четвртак, г. 10 часова пр. по. кренуло је Његово Височанство са Рике. Са Њег. Височанством путоваће г. Нико Матановић.

Јучер на 3 часа по подне украдо се Његово Височанство на наредни талијанска брод, који ће Високог путника превести у Бару. Море је мирно као уље.

Сва му Црна Гора кличе :

„Сретан Ти пут, свијетли наш Господару и здраво нам се вратио!“ —

(З а с р п с к е р а њ е н и к е). Цетињски одбор за скупање прилога на српске рањенике послао је биоградском главном одбору Црвенога Крста 500 фр. као прву партију скупљених прилога. На то је цетињски одбор примио ово писмо :

Поштована Господо,

Главни одбор „Црвенога Крста“ има част јавити Вам, да је с писмом вашим од 4. т. м. примио послатих му 500 фр. као добровољни прилог на српске рањенике, коју је суму прикупио одбор цетињски.

Извјештавајући Вас о пријему горње суме, главни одбор сматра за свету дужност да Вам, Господо, а и свима родољубцима и овим путем изјави своју срдечну захвалност на племенитом, родољубивом и братском обећању своје рођене браће.

Примите, Господо и браћо, увјереве нашег одличног поштовања.

Бр. 1322.

15 децембра 1885.

Биоград.

За главни одбор „Црвенога Крста“

Потпресједник,

Ђ. С. Симић с. р.

(Пуцање на Божић). По старом обичају метало се у нас много из малијех пушака и машкула у славу бадњег дана и Божића. Том приликом су се мање више, позлиједила четири лица, међу којима спомињемо Тура Врбичу, синовца г. војв. Маша Врбиче а сина пок. Стевана, погнутог у Скадру. Тај добри, млади ђетић, палио је неважљиво машку, на му је прах плавну у лице те је сав црн и нагрђен. Срећом су остале здраве, а ни на осталом лицу неће ваљда остати грдних трагова. Позљезде осталијех су мање. Чујемо да ће власт издати строже наредбе за такве прилике.

(Управа нашег Црвеног Крста). Наплатно смо дознали да је главни одбор црногор. црвеног крста састављен или боље рећи реконструира из ових лица : предсједник Његово Високопресвештенство госп. митрополит Митрофан, подпресједник г. Филип Петровић, секретар г. др. П. Миланић, а чланови : г. г. Марко Драговић, Јован Пипер и Јово Дреч.

МИСЛИ О БОЖИЋУ.

Деведнаест стотина година капуше у дјечност од како се је над земљом Израјљевом отворио и засјало небо и хор бесплотних и безгрешних анђела запојао „Славу Богу на виецима“. На грешну проклету земљу Сјога зајета, пала је истина Погова зав. да погази вјечну смрт, да зацарује божанствена човјекова душа над трулежу и слабостима његовога осмљаног тјјела.

Велики пр. њак рођења онога који је док зао нама свијетлост и истину, — свијетлост љубави и мира и својпротстаја у овој години залази над пољима која се још диме од проливене крви у братоубијачкој свиђи два брацка славенска племена.

Да се запитамо : зашто је овај рат ? Зашто је толика проливена крв ? Зашто плачу у јавци рањеника данас кад наступа за све хришћанство радосни дан ?

Уредник и издавалац Бошко Попковић.

На ова питања дао би се одговор, али одговор жалостан, — тијем одговором жалост се не би умањила, него увеличала, за то одговори нека чекају до другог времена, а ми рећемо : нека буде мир и добра воља међу људима, а на првом мјесту међу браћом рођеном. —

Деведнаест је вјекова од како је Спаситељ свијета показао људима прави пут, свијетлост и истину, а међу тијем видимо да често пута побјеђује зло начело, да је још мало правих хришћана који разумију вјечну силу љубави и милосрђа. Још једнако траје борба једнога са другим, а међу тијем ниједан ни други не познаје оно зло које побјеђује све нас заједно.

Оћели бити кад год овоме свршетак, оћели доћи времена мира утврђенога на идеји права, на идеји тијесне солидарности свијех човјечанских интереса. Оћели кадгод људи доћи да разумију Спаситељеву науку : „Љуби ближњег као самога себе“ ?

На ова питања може одговорити само в а с п и т а њ е. Убијајте у човјека зајерство ; негујте у души његовој хришћанска с е м е н а добра, мира, уважења к подобнима себе, — учите човјека да буде скроман у оцјењивању себе самога и својијех заслуга.

Празник Рођења Христовог у особености је ђечиј празник — због тога овај празник може се по праву назвати — празником једнакости. Узрасли људи нијесу једнаки међу собом — у једнога је један талент, а у другог два ; један је богат, а други сиромаш. Само су ђеца, у душама којих још је скривена величина, или низина будућности, једнако драга својим родитељима, једнако важна за своју државу.

Које ће од ове миле веселе ђечице, која се онако радостно играју око бадњака ; или се играју са играчком која је кушљена за крваво измучени новчаћ, или за дукат извађени из сандука богаташа, бити изабрано провиђенјем да покаже свијету свијетлост ? Знамо да се је прво „Рођење“ светковало у слами међу назаретским стадима — и само небо и звијезде примале су у њему учашће.

Ко зна и сада у којему ђечијем срцу здријева љубав будућности, у којој глави скривена су сјемена генија ; коли ће од ове мале ђечице донијети свијету више користи ?

Љубите у ђеци људе будућности — ово је завјет којег предаје пролазеће покољење вјековима будућности.

Али љубити ђецу не значи даривати им играчке, угошћавати их слаткињама — то је одвећ мало. Љубав је ствар озбиљнија. Знамо да све то играчке и слаткиши коштају новаца, међу тијем љубити може и посљедња сиротанина.

Због тога сва ђеца која имају мајке једнако су богата.

У чобанским јаслима, над којима су се свијале халдејске звијезде и појали анђели, ми видимо највишу хришћанску слику „М а ј к е“. Код новорођенога није било ни пелена, али је код Њега била „Мајка“ и ова Мајка сачувала је свијету истину, не бојећи се љутине Иродове, нити велике оскудице и сиромаштине.

У овој слици велика љубав, велика сила и једнакост здружене су у лицу женскиње — мајке.

Казаће многи : има ђеце која не знају своје мајке — има сирота. И ми кажемо да, по несрећи, има тога, али има опет таквих женскиња којима је Бог дао да овим сиротама могу накнадити оно што им је одузето у њиховоме рођењу.

Срећа људи и умекшање напијех жестокијех нарави у рукама је женскиња, — само она су кадре зауставити пролијевајуће се крв, само оне могу зауставити и прекратити страдања и уздахе човјека. За све ово постићи треба само љубити ?

Због тога и ја обраћам се са ове неколике ријечи српским материма да се брину о ђеци — сиротама, која су без кривце крива. Богате и имућне хришћанке, гледајући на вашу ђецу, која имају свега изобила, сјетите се и онијех који су се родили у слами, и од колијевке нијесу виђели радости. Дајте им неколико капља ваше материнске љубави.

Будућност не ће остати неблагодарна и умјехе сачувати успомену и поштовање к женскињама које су усјале у сиротским душама сјемена љубави и хришћанске добродјетели.

М. Драговић.

ИМЕНА ПРИЛОЖНИКА НА СРПСКЕ РАЊЕНИКЕ.

Скупљено у Цариграду (међу Црногорцима и Приморцима, који и из далеког свијета умју својој браћи притећи у помоћ) :

	фр.	новч.
Н. П.	14	—
Илија Кисевић	4	80

Никола Б. Петровић	4	80
Машан Хајдуковић	4	80
Петар Шолта	10	80
Лазар Ковачевић Ришњанин	28	80
Марко Ник. Ђетковић	4	—
Божи Мар. Миловић	4	—
Андрија Мићунов	4	80
Андрија Пер. Иликовић	4	80
Митар Н. Бановић	4	80
Никола Хајдуковић	4	80
Раде Ратковић	4	80
Андрија Б. Пејаковић	4	80
Андрија Срзентић	9	60
Сима Шестан	4	80
Сава Н. Ушаковић	4	80

Свега ф. 124 — н.

Са пређашњим ф. 982 80 н.

Укупно ф. 1006 80 н.

Добили смо лијеп број приложника из Никшића, који због недостатка простора не можемо прије идућег броја нашег листа штампати.

ПРИЛОЗИ ЗА ЗИДАЊЕ „ЗЕТСКОГА ДОМА“.

Скупљено у Никшићкој нахији Голија.

Кап. Ђоко Вишњић 12 ф., Сава Јованов 5 ф., Милета Вишњић 3 ф., Никола Вишњић 2 ф., Спасоје Вишњић 1 ф., Драго Адамов 3 ф., Јован Перовић 1 ф., Шуле Бучалина 1 ф., Баје Ђуров 1 ф., Вуле Ђурановић 1 ф., Гусјо Радичић 34 нов., Пејо Докнић 1 ф., Никола Докнић 2 ф., Тривко Докнић 50 н., Коста Мандић 1 ф., Благоје Душњић 68 н., Мујо Душњић 1 ф., Спасоје Ђуков 1 ф., Стеван Душњић 1 ф., Зеко Докнић 50., Новак Докнић 50 н., Милош Докнић 50 н., Одо Докнић 50 н., Јурос Мандић 50 н., Пејо Горановић 1 ф., Илија Горановић 1 ф., Лука Крњак 34 н., Видак Горановић 34 н., Јевто Горановић 1 ф., Андрија Крњак 3 ф.,

Вратковића.

Максим г. Тепавчевић 1 ф., 50 н., Јовица Тепавчевић 1 ф., 50 н., Милутин Тепавчевић 2 ф., Станоје Тепавчевић 2 ф., Андрија Митров 1 ф., Пиљо Гајов 1 ф., Раде Лазов 50 н., Лука Говедарица 4 ф., Ђурица Давидовић 1 ф., Вајо Канкараш 3 ф., Лука Канкараш 6 ф., Спасоје Радов 8 ф., Драго Груичић 2 ф., Илија Бјелица 2 ф., Милош Бјелица 1 ф., Шурко Бјелица 1 ф., Ђоко Канкараш 1 ф., Ђуро Канкараш 1 ф., Вучета Трећак 1 ф., Лазар Канкараш 3 ф., Каро Канкараш 2 ф., Крето Бјелица 1 ф., Васил Канкараш 1 ф., Ђлигор Бјелица 1 ф., Јован Канкараш 1 ф., Симо Канкараш 1 ф., Новица Шћепанов 1 ф., Спасоје Стеванов 50 н., Илија Стеванов 34 н.,

Чарађе.

Драго Милошевић 68 н., Беле Горановић 1 ф., Сава Шаровић 1 ф., Аћим Шаровић 2 ф., Томо Вучетић 50 н., Марко Јаловић 2 ф., Зекан Звиздић 4 ф., Томо Манојловић 50 н., Милош Перовић 1 ф., Милутин Грозданић 1 ф., Милош Грозданић 1 ф., Марко Манојловић 2 ф., Алекса Манојловић 1 ф.

Казанци.

Јован Видаков 4 ф., Павле Перишић 1 ф., Јаван Тепавчевић 2 ф., Јевто Поповић 4 ф., Живко Поповић 1 ф., Вузић Поповић 2 ф., Стеван Поповић 2 ф., Зеко Шуковић 1 ф., Шуудо Црногорац 2 ф., Станиша Паповић 2 ф., Арсеније Сушић 2 ф., Стеван Сушић 1 ф., Раде Паповић 50 н., Јакв Антуновић 50 н., Крето Паповић 1 ф., Благоје Сушић 1 ф., Андрија Тепавчевић 50 н., Гајо Паповић 34 н., поп Милутин Паповић 2 ф., Косо Перишић 1 ф., Лука Сушић 50 н., Васо Шуковић 50 н.

Јављен.

Ристо Горановић 1 ф., Гајо Горановић 1 ф., Јакв Горановић 50 н., Милутин Даков 1 ф., Вуко Бисаг 1 ф., Лале Горановић 1 ф.

Гослић.

Ђирак Докнић 3 ф.

Зуква.

Панто Бајалић 1 ф., Живко Бајалић 1 ф., Тривко Бајалић 1 ф., Лука Бајалић 50 н.

Жањевци.

Ристо Додер 2 ф., Новица Додер 2 ф., Ролуб Додер 1 ф., Лако Додер 1 ф., Шћепан Милетић 1 ф., Божи Милетић 1 ф., Петар Додер 50 н., Јово Милетић 50 н., Јевто Гргуревић 1 ф.,

Свега ф. 171 56 новч.

Потоња сума ф. 12705. 88 н.

Свега до сад ф. 12877.44 н.

Цетиње, 4 јануара 1886.

Средишњи Цетињски одбор за скупљање прилога :

М. Пламенац, Јово Љепава, Вуко Вулеткић.

Нашијем читаоцима.

Од Василева-дне почиње нова претплата на „Глас Црногорца“ за год. 1886.

Ми ћемо, као и до сад, уложити сву своју снагу да нам лист буде огледало свеколиког црногорског живота, те да упознајемо наше читаоце са сваком знатнијом појавом тога живота како у политичкој и управној, тако и у правној и судској, у друштвеној и привредној области.

Како наш досадашњи књижевни лист „Зета“ од Василева-дне престаје, обратимо се више пажњу на свој Листак те ћемо гледати, док се празнина иза престанка „Зете“ друкчије не попуни, да покушимо ово мало нашијех књижевничкијех сила у наш Листак, те да се у њему мало по мало прикупе и очвају све угледније појаве народног духа црногорскога у свијем облицима његовијем.

У томе смјеру био би нам од помоћи, осим осталијех прилика, поглавито едазив нашијех претплатника.

Цијена је „Гласу Црногорца“ :

За Црну Гору и Аустро-Угарску (и за Босну и Херцеговину) :

На годину . . . 6 фр. а. вр.

На по године . . 3 " " "

На три мјесеца . 1 " 50 н.

За све друге земље :

На годину . . . 20 франака

На по године . . 10 " "

На три мјесеца . 5 " "

Претплатници из Аустро-Угарске (и Босне и Херцеговине) нека шаљу своју претплату поштанском упутицом на г. Петра Рамадановића у Котор.

Претплату из Србије на наш лист прима само књижара Велимира Валожича у Биограду. Претплатници с другијех страна нека шаљу своју претплату у плаћеном до Цетиња писму на Управу „Гласа Црногорца“ на Цетиње.

Осим књижара српскијех умекшавају се пријатељи овога листа, по мјестима гдје књижара нема, да се потруде око скупљања претплатника на овај лист. Њима за труд дајемо 10% које могу себи задржати од скупљене претплате.

У нашој администрацији правило је да се лист шаље само претплатницима. За то ко од нове године није добио листа, нек му је то знак, да нам од њега још није стигла претплата, и нек му је опомена да претплату што прије пошаље, ако жели лист држати.

Наруџбине без новца никоме се не могу уважити.

Како је Цетиње прилично удаљено од осталијех мјеста, гдје „Глас Црногорца“ има својијех претплатника, то се препоручује свијема, који су ради тај лист у години 1886 држати, да се изволе за рана претплатом пријавити, како би им на вријеме листови стигли и да им не би који лист од нове године изостао.

Уједно се опомињу сви, а нарочито претплатници из Босне и Херцеговине, да не шаљу претплату у неплаћеном до Цетиња писму, те у том случају изложени смо мглобама, које морамо сносити без икакве невоље.

Цетиње, 4 јануара 1886.

У П Р А В А

„Гласа Црногорца“.

Државна штампарија.